

Sygn. akt: II AKa 558/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mariusz Żak
Sędziowie	SSA Wojciech Kopeczyński (spr.) SSO del. Marcin Schoenborn
Protokolant	Agnieszka Curyło

przy udziale Prokuratora Jacka Sławika

po rozpoznaniu w dniach 16 marca 2017 r. i 23 marca 2017 r. sprawy

P. P. s. J. i L.

ur. (...) w J.

oskarżonego z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 245 kk w zw. z art. 12 kk, art. 54 § 1 kks i art. 65 § 3 kks przy zast. art. 7 § 1 kks

H. T. s. T. i E.

ur. (...) w M.

oskarżonego art. 18 § 3 kk w zw. z art. 54 § 1 kks i art. 65 § 1 kks przy zast. art. 7 § 1 kks
w zw. z art. 6 § 2 kks przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 kks

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 06 września 2016 roku, sygn. akt V K 61/15

- zmienia punkt 1 zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonej wobec oskarżonego P. P. kary pozbawienia wolności ten sposób, że łagodzi ją do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,
- przy zastosowaniu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zmienia punkt 3 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uchyla orzeczoną karę pozbawienia wolności i w jej miejsce wymierza oskarżonemu P. P. karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych każda,

3. uchyla punkt 4 zaskarżonego wyroku dotyczący kary łącznej pozbawienia wolności,
4. na mocy art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierza oskarżonemu P. P. nową karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy oraz karę łączną grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych i na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza na mocy art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 września 2014 roku godzina 06:15 do dnia 26 lutego 2015 roku,
5. przy zastosowaniu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zmienia punkt 7 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że eliminując z opisu czynu przypisanego H.T. stwierdzenie „czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu”, a z podstawy prawnej skazania eliminując przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego karę do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łagodzi orzeczoną karę grzywny do 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,
6. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
7. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) na rzecz adw. D. T. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/110) złotych, w tym 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu H. T. w postępowaniu odwoławczym przez obrońcę wyznaczonego z urzędu,
8. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego P. P. jedną opłatę za obie instancje w kwocie 8300,00 (osiem tysięcy trzysta) złotych, a od oskarżonego H. T. jedną opłatę za obie instancje w kwocie 1120,00 (tysiąc sto dwadzieścia) złotych oraz zwalnia oskarżonych od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 558 /16

UZASADNIENIE

P. P. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od 17 lutego 2012 roku do dnia 8 listopada 2013 roku w Ż. i innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, środki płatnicze w kwocie 923.433,36 złotych, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego określonego w art. 54 § 1 kks i art. 65 § 1 kks przyjmował na rachunek bankowy o numerze (...), utworzony i prowadzony w tym celu przez Bank (...) S.A. na dane osobowe K. N., wpłaty z tytułu sprzedaży krajanki tytoniu bez polskich znaków skarbowych akcyzy, a następnie, w drodze wypłat kartą bankomatową V. E. o nr (...), wydaną do tego rachunku, dokonywanych przez R.M., przenosił ich własność na siebie oraz inne nieustalone osoby, udaremniając lub znacznie utrudniając stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od dnia 13 marca 2014 roku do sierpnia 2014 roku, w Ż., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używał groźby bezprawnej wobec R. M. poprzez zagrożenie mu uszkodzeniem ciała w sytuacji podtrzymania złożonych przez niego zeznań w charakterze świadka w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Gliwicach pod sygn. V Ds. 117/12 – później V ds. 40/14 przez co wywierał na niego wpływ jako na świadka, tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w nieustalonej dacie lutego 2014 roku w Ż. i innych miejscowościach województwa (...), nabył od ustalonej osoby, towar akcyzowy w postaci 65,12 kg krajanki tytoniu bez polskich znaków skarbowych akcyzowo szacunkowej wartości

rynkowej 38582,94 złotych przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 45558,00 złotych, przy czym kwota podatku narazonego na uszczuplenie była małej wartości, a następnie ten wyrób akcyzowy przekazał innej ustalonej osobie, tj. o czyn z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s.

H. T. oskarżony został o to, że:

IV. w okresie od lutego 2012 roku do 12 czerwca 2013 roku w Ż. i innych miejscowościach, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, pomagał P. P. w przewożeniu i przesyłaniu wyrobu akcyzowego, w postaci tytoniu do palenia bez polskich znaków skarbowych akcyzy, w ilości co najmniej 1000 kg, o szacunkowej wartości 474.148,80 złotych, przez co P. P. naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 606.474,50 złotych, w ten sposób, iż świadcząc usługi kurierskie na rzecz (...) SP. z o.o. z siedzibą w W., przewoził do siedziby tej firmy kurierskiej mieszczącej się w W., przy ulicy (...), krajankę tytoniową, uprzednio posortowaną zważoną i zapakowaną, zgodnie z wymogami firmy kurierskiej w paczki, przeznaczone dla ich dalszego przesyłania określonym odbiorcom, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art.

54 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

Natomiast **wyrokiem z dnia 6 września 2016 roku, sygn. akt V K 61/15 Sąd Okręgowy w Gliwicach** Wydział V karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku uznał oskarżonego **P. P.** za winnego tego, że w okresie 15 czerwca 2012 roku do dnia 8 listopada 2013 roku w Ż. i innych miejscowościach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjmował środki płatnicze w kwocie łącznej 1 053 025,05 złotych, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, polegającego na przesyłaniu i sprzedaży wyrobu akcyzowego w postaci krajanki tytoniowej bez polskich znaków akcyzy skarbowej nie ujawniając przedmiotu opodatkowania i uchylając się w ten sposób od opodatkowania tj. czynu określonego w art. 54 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. na

- rachunek bankowy o numerze (...) utworzony i prowadzony w tym celu przez Bank (...) S.A. na dane osobowe K. N.

- oraz na rachunek bankowy o nr (...) utworzony i prowadzony w tym celu przez (...) Bank S.A. na dane K. O.

a następnie w drodze wypłat kartą bankomatową V. E. o nr (...), wydaną do rachunku o nr (...) dokonywanych przez R. M. i inne osoby, oraz wypłat kartą debetową o nr (...) wydaną do rachunku o nr (...) dokonywanych przez nieustalone osoby przerosił ich własność w łącznej kwocie 1 042 520,00 złotych na siebie oraz inne nieustalone osoby, udaremniając lub znacznie utrudniając stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, tj. za winnego czynu z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 6 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na zasadzie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, (**punkt 1 zaskarżonego wyroku**).

Uznał oskarżonego P. P. za winnego tego, że w dniach od 8 bądź 9 sierpnia 2014 roku, w Ż., używał groźby bezprawnej wobec R. M. poprzez groźenie mu uszkodzeniem ciała w sytuacji podtrzymania złożonych przez niego zeznań w charakterze świadka w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową

w Gliwicach pod sygn. V Ds. 117/12 – później V ds. 40/14 przez co wywierał na niego wpływ jako na świadka, tj. za winnego o czynu z art. 245 kk w i za to na podstawie art. 245 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, **(punkt 2 zaskarżonego wyroku).**

Uznał oskarżonego P. P. za winnego tego, że w nieustalonej dacie lutego 2014 roku w Ż. i innych miejscowościach województwa (...), nabył od innej osoby, towar akcyzowy w postaci 65,12 kg krajanki tytoniu bez polskich znaków skarbowych akcyzowo szacunkowej wartości rynkowej 38582,94 złotych przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 45558,00 złotych, przy czym kwota podatku narażonego na uszczuplenie była małej wartości, a następnie ten wyrób akcyzowy przekazał innej ustalonej osobie, tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, **(punkt 3 zaskarżonego wyroku).**

Na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył oskarżonemu P. P. wymierzone mu w punktach 1,2,3 wyroku kary pozbawienia wolności orzekając wobec niego jedną łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, **(punkt 4 zaskarżonego wyroku).**

Na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. P. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnionego przestępstwa w kwocie 1 042 520,00 złotych, **(punkt 5 zaskarżonego wyroku).**

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu P. P. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 16 września 2014 roku, godz. 06.15 do dnia 26 lutego 2015 roku, **(punkt 6 zaskarżonego wyroku).**

Jednocześnie uznał oskarżonego **H. T.** za winnego tego, że w okresie od drugiego tygodnia czerwca 2012 roku do 5 listopada 2013 roku w Ż. i innych miejscowościach, w krótkich odstępstwach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, pomagał P. P. w przewożeniu i przesyłaniu wyrobu akcyzowego, w postaci tytoniu do palenia bez polskich znaków skarbowych akcyzy, w ilości co najmniej 1000 kg, o szacunkowej wartości 474.148,80 złotych, przez co P. P. naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie co najmniej 606.474,50 złotych, w ten sposób, iż świadcząc usługi kurierskie na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., przewoził za pomocą tej firmy kurierskiej mieszczącej się w W., przy ulicy (...) krajankę tytoniową, uprzednio posortowaną zważoną i zapakowaną, zgodnie z wymogami firmy kurierskiej w paczki, przeznaczone dla ich dalszego przesyłania określonym odbiorcom tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, **(punkt 7 zaskarżonego wyroku).**

Na zasadzie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zawiesił oskarżonemu H. T. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby w wymiarze 3 lat i w tym czasie na podstawie art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 73 § 1 k.k. oddał do pod dozór kuratora sądowego, **(punkt 8 zaskarżonego wyroku).**

Na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego H. T. przepadek korzyści majątkowej, którą osiągnął z opisanego w punkcie 7 wyroku przestępstwa w kwocie 13 875,00 złotych, **(punkt 9 zaskarżonego wyroku).**

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł o przepadku dowodów rzeczowych, **(punkt 10 zaskarżonego wyroku).**

Na zasadzie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust.1 pkt 2 i ust. 2 pkt 5 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w urzędzie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. T. kwotę 1980,00 złotych oraz 455,40 złotych tytułem podatku VAT, łącznie 2435,40 złotych za pełnienie na rzecz oskarżonego H. T. czynności obrońcy z urzędu, (**punkt 11 zaskarżonego wyroku**).

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych roku zasądził od oskarżonego P. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 8400,00 zł tytułem opłat oraz 1505,16 zł tytułem wydatków, (**punkt 12 zaskarżonego wyroku**).

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego H. T. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2180,00 zł tytułem opłat oraz 2815,40 zł tytułem wydatków, (**punkt 13 zaskarżonego wyroku**).

Powyższy **wyrok zaskarżył** obrońca oskarżonego H. T. oraz jeden z dwóch obrońców oskarżonego P. P. adw. J. W..

Przewodniczący Wydziału Karnego Sądu Okręgowego zarządzeniem z dnia 28 listopada 2016 roku, (karta 1743) **odmówił przyjęcia apelacji** złożonej w dniu 22 listopada 2016 roku przez **drugiego z obrońców** oskarżonego P. P. adw. A. G. od wyroku z dnia 6 września 2016 roku, albowiem wnosząc ją uchybił terminowi do jej złożenia. Ani oskarżony, ani jego obrońca nie zaskarżyli powyższego zarządzenia.

W konsekwencji **przyjęto apelację tylko jednego z dwóch obrońców oskarżonego P. P.**

Wspomniany wyżej **obrońca oskarżonego P. P.**, którego apelację przyjęto, adw. J. W., zaskarżył w niej niniejszy wyrok w części co do pkt.

1, 4 i 5 zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. poprzez ich zastosowanie mimo poczynionych ustaleń faktycznych wskazujących, że nie zachodzą przesłanki odpowiedzialności z przywołanych przepisów.

Tak więc we wspomnianej apelacji skarżący formalnie **nie zakwestionował punktu 2 i 3** zaskarżonego wyroku, w których przypisano oskarżonemu przestępstwo z art. 245 k.k. i przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k. i art. 65 § 3 k.k.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu z art. 299 § 1 k.k., względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Natomiast **obrońca H. T.** zaskarżył powyższy wyrok w całości w odniesieniu do tego oskarżonego i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 k.p.k., polegającą na wydaniu w sprawie rozstrzygnięcia na dowolnej i dokonanej z naruszeniem zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie jedynie niektórych dowodów przeprowadzonych w toku postępowania, takich jak między innymi zeznania świadka E. P. (1), czy wyjaśnień drugiego z oskarżonych P. P., przy jednoczesnym pominięciu przy dokonywaniu całościowej oceny materiału pozostałych dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego H.T., takich jak między innymi jego wyjaśnienia,

- art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie w przedmiotowej sprawie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego H. T., przyjęcie za udowodnione okoliczności wątpliwych i niepotwierdzonych w zebranych materiale dowodowym, a także rozstrzygnięcie pojawiających się w sprawie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść w/w oskarżonego, co skutkowało ustaleniem błędnego i niepełnego stanu faktycznego,

Skarżący zarzucił też błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, będący skutkiem w/w naruszeń, a polegający na ustaleniu, że w/w oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż w/w oskarżony miał świadomość swojego udziału w procederze, a także wykorzystywał go dla zwiększenia własnych dochodów.

Z ostrożności procesowej skarżący zarzucił:

a) na podstawie art. 338 pkt 4 k.p.k. – rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec w/w oskarżonego H. T. rażąco wysokiej kary (pozbawienia wolności oraz grzywny),

b) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony H.T. uzyskał z tytułu przewozu przesyłek jakkolwiek korzyść majątkową, a także całkowicie dowolnym określeniu wysokości rzekomo odniesionej przez w/w oskarżonego korzyści majątkowej,

c) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. – obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 624 § 1 k.p.k. skutkujący obciążeniem oskarżonego H. T. kosztami postępowania, w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym w/w oskarżonego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z ostrożności procesowej wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary w najniższym wymiarze, w przypadku kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na najniższy możliwie okres próby oraz zwolnienie go od kosztów postępowania karnego.

Jako obrońca z urzędu wniósł również o zasądzenie kosztów nieopłaconej w żadnej części udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej w II instancji.

Natomiast **oskarżony** za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Gliwicach złożył kierowane do Sądu Apelacyjnego uzupełniające **pismo** z dnia 30 grudnia 2016 roku, **w którym - jak napisał - chciałby uściślić apelację swojego obrońcy** adw. J. W. w związku z niekompletną argumentacją jego obrońcy.

Podkreślił, że nie przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów. Wyraźnie zaznaczył, że **prosił swojego obrońcę, aby odwołał się od całości wyroku**, oraz aby w jego imieniu podniósł zarzut, że wymierzona mu **kara jest rażąco niewspółmierna**, gdyż nie uwzględnia istotnych okoliczności wpływających na złagodzenie jej wymiaru i w konsekwencji uniemożliwia zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia kary.

W nawiązaniu do powyższego - jak stwierdził - **sprecyzował zarzuty swojego obrońcy** i wskazał na zaistniałą w jego sprawie:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to przez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, jako występku z art. 299 § 1 k.k. w zw.

z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w konsekwencji uznanie, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa polegającego na „praniu wartości majątkowych”, przy założeniu, że oskarżony osiągnął znaczną korzyść majątkową, obejmował swoim zamiarem wszystkie zachowania składające się na przestępstwo ciągle, wreszcie, iż pomiędzy tymi zachowaniami występowały, „krótkie odstępy czasu”, jakkolwiek poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne jednoznacznie wskazują, iż nie zachodzą przesłanki odpowiedzialności z przywołanych przepisów;

2. obrazę przepisu prawa materialnego, wskutek naruszenia art. 11 § 1 k.k. stanowiącego wyraz procesowych zasad *res iudicata* i *ne bis in idem*, poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony, przesyłając i sprzedając wyrób akcyzowy w postaci krajanki tytoniowej bez polskich znaków akcyzy skarbowej, nie ujawnił przedmiotu opodatkowania, uchylając się w ten sposób od opodatkowania, a następnie w drodze wypłat kartą bankomatową dokonywanych przez R. M. i inne osoby oraz wypłat kartą debetową dokonywanych przez nieustalone osoby przenosząc ich własność w łącznej kwocie 1 042 520,00 złotych na siebie oraz inne ustalone osoby, udaremniał lub znacznie utrudnił stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycia, zajęcie, orzeczenia przepadku, dopuszczając się w ten sposób dwóch przestępstw, tj. przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 54 § 2 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s., mimo, iż zgodnie z regułą wyrażoną w naruszonym przepisie ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo;

3. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., poprzez przyjęcie przez Sąd *meritii* wadliwego opisu czynu, niezawierającego wszystkich znamion typu czynu, za który oskarżony został skazany, co było wynikiem niepoczynienia przez sąd ustaleń zarówno w zakresie zamiaru jakim kierował się oskarżony, jak i w odniesieniu do pochodzenia krajanki tytoniowej i liści tytoniu z popełnienia czynu zabronionego

z art. 63 k.k.s., art. 64 k.k.s. lub art. 73 k.k.s., co ma kluczowe znaczenie dla możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucany czyn, czy jego prawidłowej kwalifikacji prawnej,

4. obrazę przepisów postępowania, a to art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, wyrażającą się dowolną, a w konsekwencji błędną oceną materiału dowodowego oraz oparcia orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu podczas ustalania podstawy faktycznej orzeczenia wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim przemawiają na jego korzyść, jak również nienadaniem właściwej wagi okolicznościom wynikającym z zeznań świadków A. B. (1), S. P., J. B., Z. H., J. R., B. K., A. B. (2), R. U. czy E. N., którzy to zeznawali, iż albo w ogóle nie zamawiali wyrobów tytoniowych, albo, że otrzymywali zamiast zamówionego tytoniu ziemię, trociny czy używane ubrania, co w rezultacie doprowadziło do skazania oskarżonego;

5. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie przez Sąd szeregu okoliczności, mających istotne znaczenie dla sprawy i przemawiających na korzyść oskarżonego, takich jak brak motywu działania, kontekst sytuacyjny, a w szczególności niestwierdzenie istnienia „przestępstwa bazowego” w postępowaniu go dotyczącym z powodu braku wykrycia ewentualnych sprawców, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego i bezkrytycznego naruszenia gwarancji procesowych przysługujących oskarżonemu;

6. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów przez uznanie, że oskarżony groził R. M. uszkodzeniem ciała, przy czym groźba ta wzbudzić miała u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, podczas gdy prawidłowa ocena wypowiedzi oskarżonego dokonana przy uwzględnieniu swobody jej oceny, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego powinna prowadzić do wniosku, że była to wypowiedź w stanie stresu i wzburzenia uzasadnionego okolicznościami i jako taka nie mogła wzbudzić żadnej obawy jej spełnienia;

7. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na;

- niesłusznym uznaniu, że działania oskarżonego P. P. polegające na systematycznym wypłacaniu środków majątkowych z różnych bankomatów, przy czym wypłaty te były dokonywane przez osoby powiązane z osobą oskarżonego (tożsamość tych osób została w toku postępowania ustalona), prowadziły do regularnego wprowadzania do systemu gospodarczego dóbr pochodzących z przestępstwa, podczas gdy działania te miały jedynie zagwarantować tajemnicę danych sprzedawcy tytoniu (oskarżonego),

- nieprawidłowym przyjęciu, że zachowanie oskarżonego P. P. na stacji benzynowej w Ż. wywołało u R. M. uzasadnioną obawę zagrożenia zdrowia i życia, podczas gdy kontekst sytuacyjny i umiejscowienie tego zdarzenia w powiązaniu z cechami osobowościowymi pokrzywdzonego prowadzi do wniosku przeciwnego,

- niesłusznym pominięciu w wyliczeniu ilości wyrobów akcyzowych okoliczności, że oskarżony przywoził do E. P. (1) liście tytoniu, które do stycznia 2013 roku mogły być legalnym przedmiotem obrotu handlowego,

- błędnym przyjęciu, że sprzedaż partii tytoniu, o której mowa powyżej, nie miała wpływu na ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd ani w zakresie odpowiedzialności oskarżonego,

- niesłusznym uznaniu, że jedynie orzeczenie kary bezwzględnej pozbawienia wolności będzie stanowić odpowiednie narzędzie prewencji generalnej i indywidualnej, podczas gdy w odniesieniu do wszystkich okoliczności sprawy wymierzona kara jawi się jako niewspółmiernie surowa,

- pominięciu przy wymierzaniu sprawcy kary istotnego stanowiska, iż w odniesieniu do przestępstw karnoskarbowych, ustawodawca kładzie nacisk przede wszystkim na zwrot uszczuplonych należności publicznoprawnych, nie zaś na pozbawienie sprawcy przestępstwa wolności, który podczas izolacji nie ma możliwości naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody.

Nadto, gdyby podniesione w niniejszej apelacji zarzuty o błędach w ustaleniach faktycznych oraz o naruszeniu prawa procesowego i materialnego okazały się w ocenie Sądu odwoławczego niezasadne, z najdalej posuniętej ostrożności procesowej, na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi **zarzucił rażąco niewspółmierność kary**, przejawiająca się orzeczeniem wobec oskarżonego P. P. kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara nie uwzględnia stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, w tym zwłaszcza istotnych okoliczności wpływających na złagodzenie wymiaru kary, podczas gdy przy całościowym uwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary Sąd I instancji winien był orzec wobec oskarżonego karę w takim wymiarze, aby możliwe było warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Z ostrożności procesowej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt.

4 poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. P. w wyroku kary nieprzekraczającej 2 lat pozbawienia wolności przy jednoczesnym warunkowym zawieszeniu jej wykonania na zasadzie art. 69 § 1 i 2 k.k.

Powyższe **pismo oskarżonego** nazwane uściśleniem apelacji jego obrońcy adw. J. W. **jestw** istocie rzeczy **powieleniem apelacji sporządzonej przez drugiego z obrońców** oskarżonego adw. A. G., **która nie została przyjęta do rozpoznania**, gdyż została złożona po terminie.

Tak więc pismo skazanego jest próbą obejścia granic zaskarżenia wyraźnie zakreślonych w apelacji przyjętej do rozpoznania. Cytowane pismo będące „uściśleniem apelacji” poprzez uzupełnienie niekompletnej zawartej w niej argumentacji może więc dotyczyć tylko i wyłącznie skarżonej części wyroku, to skazania za przestępstwo z art. 299 § 1 i § 6 k.k. oraz kary łącznej. Tylko w tym zakresie wspomniane pismo może być przedmiotem rozważań instancji odwoławczej, w zakresie szerszym o tyle o ile wskazuje na uchybienia uwzględniane z urzędu. W pozostałym niezaskarżonym zakresie wspomniane pismo może być tylko sygnałem ewentualnego wystąpienia okoliczności określonych a art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k.

Sąd Apelacyjny stwierdził, co następuje:

Apelacja obrońcy P. P. częściowo zasługiwała na uwzględnienie, a to w zakresie kary pozbawienia wolności orzeczonej za czyn ciągły z art. 299 § 1 w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w punkcie 1 zaskarżonego wyroku wobec uznania, że jest ona niewspółmiernie rażąco surowa. W konsekwencji Sąd odwoławczy złągodził ją do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, że powinna być zbliżona do kary prawomocnie już wymierzonej za tzw. „przestępstwo bazowe”. W tym miejscu należy przypomnieć, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 9 maja 2016 roku sprawie o sygn. akt II K 635/14 P. P. został prawomocnie skazany za to, że w okresie od lutego 2012 roku do 26 sierpnia w Ż. i innych nieustalonych miejscach na terenie RP, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nabywał i przechowywał wyrób akcyzowy w postaci tytoniu do palenia oraz suszu tytoniowego bez polskich znaków akcyzy w łącznej ilości nie mniejszej niż 3.224.212,00 złotych, przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w wielkiej wartości w kwocie nie mniejszej niż 4.124.027,00 złotych, tj. występku z art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zast. art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 k.k.s. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 800 stawek po 200 złotych każda.

Natomiast podstawowy zarzut sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonego P. P., a wskazujący na obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k., okazał się całkowicie chybiony. Ustalenia faktyczne poczynione w powyższej sprawie w pełni uzasadniały przyjętą przez Sąd I instancji ocenę prawną działań oskarżonego.

W zakresie wspomnianego przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. Sąd I instancji starannie przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy i oceny przeprowadzonych dowodów. Dokonując zaś ustaleń faktycznych nie naruszył żadnego z przepisów prawa procesowego. Podstawą rozstrzygnięcia uczynił całokształt okoliczności ujawnionych w toku procesu. Uwzględnił przy zarówno okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść. Sam oskarżony P. P., choć nie przyznał się do popełniania tego czynu, to opisał okoliczności porcjowania, pakowania, wysyłki oraz handlu tytoniem do palenia, krajanką tytoniową bez polskich znaków akcyzy.

Wyjaśnienia oskarżonego P. P. korelują z relacjami osób które mu w tym pomagały, a które zostały we wcześniejszych wyłączeniach do odrębnego rozpoznania sprawach prawomocnie skazane za udział w tym przestępczym procederze. Chodzi tu w szczególności omówione przez Sąd I instancji zeznania E. P. (1), E. P. (2), R. M. i R. G..

Sąd I instancji dokonując ustaleń faktycznych zwrócił nadto uwagę na to, że oprócz typowej krajanki tytoniowej porcjowano i pakowano do paczek także wysuszone liście tytoniu, które co do zasady do 1 stycznia 2013 roku nie były objęte podatkiem akcyzowym. Trafnie jednak ocenił, że pakowanie tego rodzaju tytoniu stanowiło nikły procent w porównaniu z ilością krajanki tytoniowej, którą oskarżony sprzedawał. Poza tym, jak wynika z relacji świadków, miało

to miejsce na początku ich przestępczej działalności, a jak prawidłowo ustalił to Sąd I instancji, wpływy ze sprzedaży krajanki tytoniowej, przechodzące na konto należące do K. N., nie pochodziły już ze sprzedaży liści tytoniu, o których wspominał w swoich wyjaśnieniach P. P..

Nie bez znaczenia jest też to, że świadkowie mówili o suchych liściach tytoniu, które łamano, porcjowano i wkładano do paczek. Tymczasem, co prawda ustawa z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym nie wymieniała wśród wyrobów akcyzowych suszu tytoniowego, to jednak wyrobem akcyzowym był już wtedy, tj. przed

1 stycznia 2013 roku, tzw. tytoń do palenia. Z uwagi na to, że porcjowano niewątpliwie suche liście tytoniu, to taki produkt mógł być uznany za tzw. tytoń do palenia, objęty akcyzą. Charakterystyczne jest to, że obecna definicja suszu tytoniowego obejmuje również wilgotne liście tytoniu, które nie są połączone z rośliną. Art. 99a 1 ustawy o podatku akcyzowym za susz tytoniowy uznaje bez względu na wilgotność tytoń, który nie jest połączony z żywą rośliną. Obecnie nawet niepocięte, nieskręcone i niesprasowane liście tytoniu to susz podlegający opodatkowaniu, o ile będzie się nadawał do palenia.

Do końca 2012 roku liść tytoniu stawał się towarem akcyzowym dopiero gdy został pocięty, podzielony, rozczłonkowany i taki tytoń z znikomym zakresem porcjowały osoby współpracujące z oskarżonym. Tyko liście w całości nie podlegały akcyzie.

Znamienne jest to, że we wcześniejszym, cytowanym na wstępie, prawomocnym już wyroku dotyczącym przestępstwa bazowego przypisanego oskarżonemu i odnoszącym się do tej samej partii tytoniu co w powyższej sprawie, Sąd I instancji uznał, że był to „tytoń do palenia oraz susz tytoniowy”.

Bezpodstawne są też sugestie obrony wskazujące na to, że nie stwierdzono tzw. przestępstwa bazowego. Zacytowana na wstępie powyższego uzasadnienia treść wyroku Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 9 maja 2016 r., II K 635/14 przeczy tym sugestiom. Tak więc korzyść majątkowa pochodziła nie z działalności przestępczej mającej związek z jakimś bliżej nieokreślonym czynem zabronionym, ale pochodziła z konkretnego prawomocnie ustalonego przestępstwa przypisanego sprawcy.

Niezasadne są też twierdzenia obrony jakoby czyn bazowy, to jest narażenie na uszczuplenie podatku akcyzowego o wielkiej wartości i czyn polegający z praniu brudnych pieniędzy, przypisany oskarżonemu w zaskarżonym wyroku, stanowiły jedno przestępstwo. W wypadku tych czynów inny był sposób działania, zaniechania sprawcy, inne były jego zamiary i w końcu inne były też fazy ich realizacji. Pranie brudnych pieniędzy następowało dopiero po tym, jak narażono na uszczuplenie podatku akcyzowego.

Fakt, że oskarżony groził R.M. próbując wpłynąć na zmianę jego zeznań nie może być kwestionowany. Pokrzywdzony w tym zakresie był konsekwentny i okoliczności, które przedstawił jednoznacznie wskazywały na to, że obawiał się ich spełnienia. Sam oskarżony w toku procesu potwierdzał słowa pokrzywdzonego.

Nie było też podstaw do kwestionowania sprawstwa oskarżonego w zakresie trzeciego z przypisanych mu czynów. Oskarżony do jego popełnienia przyznał się w postępowaniu przygotowawczym. To, iż nabył przeszło 65 kg. krajanki tytoniowej potwierdzili też świadkowie.

Natomiast wspomniane orzeczenie, zawarte w nieskażonej części wyroku tj. w punkcie 3, wymagało gruntownej zmiany, albowiem Sąd Okręgowy ustalając, że kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości i przyjmując w związku z tym kwalifikację prawną tego czynu oskarżonego P. P. z art. 54

§ 2 k.k.s. i art. 65 § 3 k.k.s. przy zast. art. 7 § 1 k.k.s. przeoczył, to że to przestępstwo skarbowe zagrożone jest tylko karą grzywny. Powyższe uchybienie z zakresu prawa materialnego, stwierdzone poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami, wpłynęło i to istotnie na treść orzeczenia, czyniąc je rażąco niesprawiedliwym.

W konsekwencji tego błędu Sądu I instancji bezpodstawnie wymierzono oskarżonemu karę pozbawienia wolności za przestępstwo skarbowe dotyczące narażenia na uszczuplenia podatku akcyzowego małej wartości, które ustawowo zagrożone jest tylko karą grzywny.

Uchybienia tego nie dostrzegły strony, które nie zaskarżyły tego punktu orzeczenia Sądu I instancji. W związku z tym niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów konieczna był zmiana wyroku w tej części na korzyść oskarżonego i wymierzenie P. P. zamiast kary pozbawienia wolności kary grzywny. W ocenie Sądu odwoławczego grzywna w wysokości 30 stawek jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu którego się dopuścił. Natomiast przyjęta kwota 100 złotych, jako wysokość jednej stawki, uwzględnia dochody sprawcy oraz jego sytuację rodzinną i majątkową.

W związku z tym, że Sąd Apelacyjny dokonując zmiany punktu 3 zaskarżonego sięgnął po instytucje określone w art. 440 k.p.k., a więc uznał, iż utrzymanie orzeczenia zawartego w tym punkcie byłoby rażąco niesprawiedliwe, wyszedł poza granice zaskarżenia i podniesione zarzutu, celowym było powołanie w podstawie prawnej rozstrzygnięcia art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. (zob. Kodeks Postępowania Karnego, Komentarz, Tom II, 2. red, nauk. D. Świecki, 2 wydanie, 2015, teza 11 do art. 440 k.p.k, str. 182)

W konsekwencji zmian orzeczeń zawartych w punkcie 1 i 3 kwestionowanego wyroku konieczne było orzeczenie wobec tego oskarżonego nowej kary łącznej pozbawienia wolności i orzeczenie kary łącznej grzywny. Sąd odwoławczy wymierzył je tak jak Sąd pierwszej instancji na zasadzie pełnej absorpcji.

Natomiast apelacja obrońcy **H.T.** okazała się skuteczna o tyle, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu, podstawy prawnej rozstrzygnięcia i orzeczonej za ten czyn kary pozbawienia wolności i kary grzywny. W konsekwencji doszło do postulowanego przez skarżącego złagodzenia orzeczonej kary.

Pozostałe zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego H. T. tj. obrazy przepisów postępowania, błędów w ustaleniach faktycznych, nie zasługiwała na uwzględnienie. Konsekwentnie w toku procesu wyjaśnienia P. P., wsparte zeznaniami świadków, dawała wystarczającą podstawę do uznania, że H. T. dopuścił się on przypisanego mu przestępstwa. Nie było tylko podstaw do obostrzenia wymierzonej za ten czyn kary.

Z relacji P. P. wyraźnie wynika, że kurier - H.T. miał świadomość tego, że uczestniczy w przestępczym procederze. Doskonale wiedział co zawierają przesyłki nadawane przez osoby współpracujące z oskarżonym P. P.. Za każdą z nich oprócz taryfowych opłat kurierskich dostawał od niego dodatkowo od 150 do 200 złotych. Właśnie pieniądze, które otrzymywał od P. P. to korzyść majątkowa, którą uzyskiwał z przestępstwa. Przy czym brak najmniejszych podstaw do kwestionowania wyliczenia tej korzyści majątkowej. Tym bardziej, że Sąd I instancji dokonując stosownych ustaleń przyjmował wartości najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Sąd I instancji błędnie jednak ustalił, że oskarżony H. T. przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 65 § 1 k.k.s. przy zast. art.

7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k. dopuścił się „czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu”, gdy tymczasem przypisano mu tylko jeden czyn ciągły. W konsekwencji Sąd Okręgowy błędnie uznał, że są podstawy do obostrzenia kary przewidziane w art. 37 § 1 pkt 2 k.k.

Wspomniany przepis prawa wymaga zaistnienia co najmniej dwóch przestępstw skarbowych. Podobne regulował to art. 65 § 1 k.k., w odniesieniu do przestępstw powszechnych. Niemniej jednak w wyniku nowelizacji, która weszła w życie z dniem

1 maja 2004 r., nowy art. 65 § 1 k.k. wymaga tylko popełnienia jednego przestępstwa. Nie znowelizowano jednak art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., który nadal wymaga popełnienia

co najmniej dwóch przestępstw.

Tak więc niemożliwe jest stosowanie nadzwyczajnego obostrzenia kary wobec oskarżonego, któremu przypisano jedno przestępstwo skarbowe popełnione w warunkach czynu ciągłego.

W związku z tym, Sąd odwoławczy, także przy zastosowaniu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zmienił punkt 7 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego H.T. stwierdzenie „czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu”, a z podstawy prawnej skazania wyeliminował przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

Wyeliminowanie z opisu czynu okoliczności wpływających na obostrzenie kary musiało doprowadzić do znacznego złagodzenia orzeczonej wobec tego oskarżonego kary, albowiem waga czynu została w ten sposób umniejszona.

Sąd Apelacyjny złagodził orzeczoną wobec oskarżonego H. T. karę do 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz złagodził orzeczoną karę grzywny do 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych. W ocenie instancji odwoławczej kary w tej wysokości jest współmierne do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa. Należy w tym miejscu przypomnieć, że rola oskarżonego w przestępstwie była drugoplanowa, przypisano mu tylko pomocnictwo i nie był do tej pory karany. W związku z tym, że oskarżony pracuje i zarabia nie było podstaw do całkowitego zwolnienia go od kosztów sądowych.

Reasumując, Sąd Apelacyjny zmienił punkt 1 zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej orzeczonej wobec oskarżonego P. P. kary pozbawienia wolności w ten sposób, że złagodził ją do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, **(punkt 1 wyroku sądu odwoławczego)**.

Przy zastosowaniu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zmienił punkt 3 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uchylił orzeczoną karę pozbawienia wolności i w jej miejsce wymierzył oskarżonemu P. P. karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, **(punkt 2 wyroku sądu odwoławczego)**.

Ponadto uchylił punkt 4 zaskarżonego wyroku dotyczący kary łącznej pozbawienia wolności i na mocy art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu P. P. nową karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy oraz orzekła karę łączną grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych. Jednocześnie na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. P. na mocy art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 września 2014 roku godzina 06:15 do dnia 26 lutego 2015 roku. **(punkt 3 i 4 wyroku sądu odwoławczego)**.

Natomiast przy zastosowaniu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zmienił punkt 7 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że wyeliminował z opisu czynu przypisanego H. T. stwierdzenie „czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu”, a z podstawy prawnej skazania wyeliminował przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i złagodził orzeczoną wobec oskarżonego karę do 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz złagodził orzeczoną karę grzywny do 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych. **(punkt 5 wyroku sądu odwoławczego)**

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. **(punkt 6 wyroku sądu odwoławczego)**.

Zasądził też koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu H. T. przez obrońcę wyznaczonego z urzędu. W związku z tym,

że złagodzone orzeczone kary Sąd odwoławczy wymierzył każdemu z oskarżonych po jednej opłacie za obie instancje. Jednocześnie Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonych od wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, którymi obciążył Skarb Państwa.